

havde forladt Stuen — vilde søge Privatavdiens hos Paven.

Hun prøvede straks at overtale ham til at gøre dem Følgeskab, og da hun hørte, at det var hans Hensigt at bryde op allerede den næste Dag for at rejse videre til Paris, bestormede hun ham med Bønner, saa hun virkelig tilsidst fik ham til at love i alt Fald at blive i Wien i den Ugestid, hun og hendes Søster vilde opholde sig der.

Endnu samme Eftermiddag var han de to Damers Ledsager paa en Køretur i Prateren.

I det Brev til Jakobe, hvori han fortalte hende om dette uventede Sammentræf med sin fornemme Velynder, beskrev han Hofjægermesterinde Prangen i følgende Linjer:

»— — Søsteren, en høj og storslagen Dame — jeg tænker, hun er omkring de halvtres — har vist engang været meget smuk. Hun har endnu et Par brillante Øjne. Af Væsen er hun noget mere afmaalt end Baronessen og taler i Modsætning til denne ikke meget. Hun er aabenbart noget gudelig. Vi kom allerede iaftes ind paa en Diskussion om den kristne Udødeligheds-lære, og hun korsede sig vistnok over mig, men jeg lagde da heller ikke paa nogen Maade Skjul paa mit Standpunkt. Jeg har paa Fornemmelsen, at hun vil søge at indvirke paa mig. Hun foreslog, at vi skulde fortsætte en anden Gang, og jeg skal ikke have noget imod at genoptage